

Kemences vidék

KÖZGAZDASÁGI FÜGGETLEN HETILAP.

(KISCZELL és VIDÉKE)

Hajlékony minden vasárnap.

(KISCZELL és VIDÉKE)

Előfizetési árak: 3 havi... 6 havi... 1 évi...
Kiscedmilit, Dömöki utca, Gombás háza —
felvétel a kiadói hivatal és ev. Szigmund István

Magyarországi

Colledmilit, Dömöki utca, Gombás háza —
felvétel a kiadói hivatal és ev. Szigmund István

A háború követelményei.

A háború a monarchia népének gyönyörű, lélekemelő harmóniáját dokumentálta. A család fenntartóját, a szülő gyermekeit ajánlja fel a hazának és épp oly kész-erőmet áldozunk vagyonunk jelentékerevését a közös célnak. Az áldozatkészségben — igen kevés kivétellel — egyenlők vagyunk, s aig akad valaki, a ki a háború iránti kötelesség teljesítése alól kivágja magát.

A milyen fenséges ez az általános közönség, a mely szivrokonságba egyesíti a legkülönbébb embereket, épp oly bizonyos, hogy vér- és pénzáldozatainkkal még nem tettünk eleget azoknak a követelményeknek, melyeket a háború ma ránk ró.

A háremesön küzdő katonai kétszáztezerrel megfajult kötelezettségnek. Ha kell, elote árán is. Vitézségével éretünk polgárokért, kik itthonmaradtunk, a legnagyobb áldozatot hozza. S a mennyire a polgárárg teheiségében áll, az ígyekszik a katonaság dolgát megkönnyíteni.

De a háza háború idején ennél többet követel.

Nem elég, ha vagyonunkat áldozzuk. Nem elég, ha felesleges pénzünköt, vagy esetleg nélkülözhető vagyonunköt derék katonáinknak a legkülönbébb alakban juttatunk. Gondoljunk kell arra is, hogy nemcsak jelenleg, de később is adhasunk

meg nekik a szükséges élelmiszereket, s mikből kell, hogy maradjon annyi, hogy nem a katonaság, sem a polgárság szükségét ne szenvedjen.

Sajnos, ennek a gondosságnak a hiányát látjuk. Az élelmiszerek hiányát a katonaság fokozott szükséglete, részint pedig a termelés, egyes cikkekre nézve pedig a behozatali lehetőség csökkenése miatt jelentékenyen megapadtak, s ennek természetes következményeképpen az élelmiszerek árai szakadatlanul magasra szöktek. Viszont azonban a fogyasztás mértéke észrevehetően alig csappant meg. Drágább a liszt, drágább a tojás, drágább a szén, de azért mégis vásárolunk belőle annyit, mint a mikor olcsó volt.

A vételkedvnek a magas árak által meg nem ingatható szilárdsága bizonyos közgazdasági erősségre enged következtetni, de örülni ezen nem lehet. A drága pénzen vásárolt élelmiszerek csakúgy mint az olcsó. Elfogy, s nem tudjuk majd, hogyan fogjuk pótolni. Nem fogunk vigaszt találhatni abban, hogy a nagy pénzáldozatok dacára még mindig maradt pénzünk: ha érte nem vásárolhatunk ennivalót.

A háború parancsszava most: nélkülözünk! Az ész is ezt parancsolja. Nélkülözünk és ne fogyassunk többet, mint a mennyi a lét fenntartáshoz okvetlenül szükséges. Mielőtt a falatot a szánkba tesszük, kérdezzük meg önmagunktól, nem

nélkülözhetnők-e és nem tehetnők-e el későbbi időre, a mikor tán nem fogjuk nélkülözhetni — és, ha most elfogyasztjuk — már nem lesz meg. S csak ha lelkiismeretünk megnyugtató, hogy másképp nem tehetünk, aszanjuk el magunkat annak elfogyasztására.

Szól ez a szegénysorszatnak, kik az idej telen az állam és a tarsadalom hathatós segítségével következtében kevesebb szükségletet látnak, mint béke idején, de azól különösen a gazdagoknak, kik azt hiszik, hogy híven teljesítik hasznai, emberbaráti kötelemségeiket, ha minél többet adnak katonáinknak és szinylődő ember-társainknak, önmaguk pedig nem térnek el egy lépést se megasokott körékvágásuktól és élelmésük bőségét semmiképpen sem mersékelik.

A törvényhozás most gondoskodik, hogy egyes élelmiszerek minőségét a háború viszonyainak megfelelőleg szabályozzák, akként, hogy azok tápláló ereje lényegesen ne csökkenjen ugyan, de fényezésre alkalmatlanakká váljanak. De nem korlátozza a törvényhozás a fogyasztás mennyiségét, mint ez Németországban történik mostanában. A fogyasztás mértékét a lakosságra bizza, a melynek most annyira komolyan és előrelátónak kell lennie, hogy önmaga jóssátárból határozza el magát a legnagyobbfokú mértékleteségre.

Es a mértékletesség egyik legfőbb előfeltétele a kivándó gyóselemnek, s

A háború.

Írta

Van egy barátom, a ki paradox nézeteiről híres. Már nagyon régen ismerem. Ismeretlen, névtelen ember és egészen furcsa foglalkozása van: gondolkodik. Behatóbban is fogom ismeretét, de majd máskor. Most csak véletlenül jött az aszembe. Egyszer régen, lehetett vagy két éve, a háborúról vitalkozott velem. Vele a háború, de azt hiszem, főleg azért, hogy a gazdasági dobálórassáék. Itt még csak annyit kell megjegyezmem, hogy szóban forgó barátom nem katonasított. A legbékésebb ember a világon, a legbékésebb, a kit Petervárott találni lehet.

— Örülök — mondta többek között — az az állítás, hogy a háború az emberiség megrongosítja. Eppen ellenkezőleg, a leghasznosabb, a mit csak el lehet képzelni. Csak egy formájában lehet az, de valóban romboló hatású a háború: az az, a mely belsejében dul, a polgárháború. Az emberiség az országot és mindig tulajosok tart és szászadokra visszaveti a népet. A különféle népek között megvívott politikai háború minden minden tekintetben haszonnal jár. E az, a mely valóssággal nélkülözhetetlen is.

— Ugyan, kedves barátom! Egyik nép nekimeg a másiknak, emberek ütnek egymást agyon: az az, a mi itt nélkülözhetetlen?

— Minden, még hozzá a legnagyobb mértékben. Hanem elsősorban nem is igaz, hogy az emberek azért mennek háborúba, hogy köcsöndöket agyonlássék egymást. Sobasem volt ez az indító ok, hanem azért mennek háborúba, hogy

életüket feláldozzák. Nincs ennél magasabb ideál: az ember feláldozza az életét, hogy az emberiségét, a hazáját megvédi, vagy egyszerűen megvédi hazáj érdekét. Az emberiségnek szüksége van magas ok eszményekre, nem tud élni sem ilyenek nélkül és én azt hiszem, hogy az emberiség éppen ezért szereti a háborút, mert részt akar venni egy magasabb ideál érdekében. Így aztán szükség a háború.

— Hát szereti az emberiség a háborút? — Hogyne szeretné. Ugyan ki borgesztja le a fejét a háborúban? Mindenki vidám, bátor, eleven, a békés idők tonyatagának, unalmának nyoma sincs. És aztán, ha vége van a háborúnak, milyen odaszállal emlékeznek vissza rá, még akkor is, ha megverték őket. Ne higgyen az embereknek, a mikor hadháború után, így szólunk egymásnak: "Micsoda szörvencselenség! Hogy azt meg kellett emélni!" Ezt csak jóneveltségűből mondják. Higgye el nekem, mindenki fűnnel szagol. Tudja, kérem, nagyon nehéz dolog az embernek bizonyos eszméket magává tenni: mindjárt nagy a feladulása. Alant! Bár! — kiabálják rögtön és mindenki hajlandó az elitől nyilatkozataikra. Ettől pedig félnék és így inkább nem dicserik a háborút.

— Hanem on emberi szempontból magasabb eszmékről beszél. Nem lehet ezeket az eszméket háború nélkül megvalósítani? És inkább azt hiszem, hogy békéidőben sokkal jobban meg van a lehetősége.

— Eppen ellenkezőleg! A háború békében elismertül az ilyen iránt a fogékonyaság és a helyébe lépnek a cinizmus, a nemörömdűség, az unalom és sok, nagyon sok rosszakaratu guny,

minden pedig az üres szórakozás kedvéért, nem pedig magáért az ügyért. A legteljesebb háborúsággal lehet állítani, hogy a háború béke érdekében kellé, az emberiségnek az emberiség. A szociális talány ilyen esetekben mindig arra az oldalra fordít, a hol roms és durva az emberiség, főképpen a gazdaság, a léte felé. A háború után a következő első időben még tisztelben tartják a becsületet, az emberbaráti szeretetet, meg nagy az ara mindégüknek, de minél tovább tart a béke, annál inkább elhalványodnak az érenek. Vegül mar csak a szociálisváltás marad meg, bezug becsület, hasznó összegyűjtés, az igazi becsület mar csak tusz formulá. A háború békének apathia s köveleménye, alacsony gondolkodás, erkölcsök rothadása, az erkölcsök el-tompulása lépnek a legmagabb emberi tulajdonságok.

— És a tudomány, a művészet? Fejlődhetnek ezek a háború tartama alatt? Hiszek csak csak eléggé magasabb ideálok.

— Látja kérem, éppen ezzel fogom megfont. A tudomány és a művészet mindig a háború után következő első periódusban indulnak fejlődésnek. A háború megújítja, felfrisítja őket, megérettíti a gondolatokat és bizonyos mértékig nagy lökést ad nekik. A háború békében azonban el-simul a tudomány is. Tagadhatatlan, hogy a tudományval való foglalkozás bátorságot, öntel-sídozást követel. De nagy tudós tud ellentálni a béke-metelyének. A háború becsület, az on s az fellételesség, az állati élvhajhászás a tudományt is megmergezik. A tudomány teljesen el-vesztli tisztá, eszményi jelentőségét. Az emberek dicsebnégre vágnak és így felburjánzik a sarla-

asért minden jó hazafi tartozik áldozatkészségét a fogyasztásnak minél szűkebb korlátok közé való asorításával párosítani.

Ha az ömegtartóztatás megfogja teremni, edes gyümölcsöt és a biztosan bekövetkező győzelem után „less még szőlő és lág kenyér”.

A háromütenyészítés és a háború.

Ira: prof. Takai János.

A mostani pénzületi idők, a magas takarmány árak, az állami tenyészbaromfi bevételek elmaradása arra indítják a tenyészőket, hogy állataikat eladják. Óva intünk ettől. Mindenképpen ne adja el senki törzsalományát, sőt az ideai szarvasért értékes állataival gyarapítsa azt, hogy nemesevű baromfiállományunk ne megfogva, hanem megerősítve kerüljön ki ebből a versz dalmából. Ha a vihar elül, egészen megváltozott helyzetet fogunk látni. A magyar név újra nagy lesz. Az egész világ tele van a magyar vitézség és magyar tudás magasztolásával és közigazgatási térdén sem fogja eltervezni a hatást. A Balkán-államok, az osztrákok, sőt a németek is voltak eddig tenyészbaromfitőlünk s miután az előre látható győzelem folytán a magyar nemet befolyásos a bel- és külföldön gyarapodni fog, a magyar kormány biznyára fog találni utakat és módokat, hogy az értékesítési viszonyok a lehető legkedvezőbbek legyenek. A magyar tenyészbaromfinak kelete lesz a szélrózsa minden irányában, ne hagyjuk tehát elpusztítani eddigi sikerünket! Az 1918. évi budapesti kiállítás megmutatta: mit tud a magyar tenyésző, ne engedjük tehát elhomályosulni azokat a kedvező bevételeket, amelyeket a magyar baromfiállomány szépsége a szemlélőben keltett.

Hi azt mondjuk, hogy a tenyészbaromfi értékesítésére kedvező tiltás nyílik a háború utáni békes időre, akkor a haszonbaromfi tenyészőre azt állíthatjuk, hogy valószínűleg aranykor fog bekövetkezni. A kontinens legnagyobb vevői baromfi és tojásban a németek és angolok, míg a szállítók a franciák és belgák nyugaton, keleten pedig mi és Oroszország. Németország, a mi nagy szövetségünk, bizonyára olyan szövetséges vámpolitikát fog inangurálni, amely a mi baromfi és tojáskivitelünknek kedvez. Oroszország, ami legnagyobb konkurensünk megbénul, a háború a határszéli területen dul és pusztít, ahonnan talán legnagyobb volt az export. A

franciaországi és belgiami export bosszú-hosszú időre megbénult, mert az ott dult harcok frank-török csaták, de még a háború következtében beállott nyomor ugyeolván kipusztította a baromfiállományt. Nagy hiba volna tehát most a takarmány és eledegy drágasága miatt eladni a baromfiállományt. Sőt ellenkezőleg: a haszonbaromfi tenyészőknek most nyílik alkalom állományukat igazán és olcsón megjavítani. Az eladásra kerülő tenyészanyagot nem volna szabad engedni, hogy fogyasztási célokra eladják, hanem a haszonbaromfi tenyészőknek meg kellene azt venniük.

A fogyasztás tenyészési árakat ugyem fizet, így lehet a pepinériak a haszonbaromfi tenyészésnek teának nagy megbecsülhetetlen szolgálatot, ha felesleges tenyészállatait haszonbaromfi tenyészdekből való elhelyezéséről gondoskodik, a haszonbaromfi tenyészők pedig megbecsülhetetlen szolgálatot tesznek a közörségnek, ha az u. n. fajbaromfi tenyészőit a most beállott holt ponton átsegítik és megveszik számfelületi tenyészállataikat. Ez az akció minden közörségben, minden városban meg volna szervezendő, eredménye pedig az volna, hogy a magyar tenyészőközörség a háború után igazán értékes a nagy termelőképeségű baromfiállományal bírna. Melen ajalom e sorokat a tenyészőközörség figyelmébe, sőt kérek mindenkit, akihez e pár szó eljut, tegye meg, amit lehet, hogy az eladásra kerülő tenyészállatok ne fogyasztásra, hanem haszonbaromfi tenyészők ulváraiba kerüljenek. Vegyünk nemesevű tenyészanyagot! A drága eledegy és takarmány nem indok a tenyészetek korlátozására avagy felosztására, mert ezzel szemben a tojás és baromfihas jobb árakon kel el.

Hölgyek figyelmébe.

Zalagyöngye

csoda hatása. Hatalmas kényszer, teljesen értelmetlen arca. Elavult az areról mindennemű tisztalanságot, kiütéseket, pattanásokat stb. Üdén, frissen tartja az arcot, hófehérre varázsolja a bőrt. Brómi a szemeket. A Zala Gyöngye arca szabadalmazva van. Számos korszak és sikeres levéllel küldtette. Ara egy nagyobb áruknak bármely postára természetesen küldéssel utánvét mellett 3 K. Kapható egyedül a készítőnél.

Dr. Halkovick Pálnál
Szerecs (Cnkorgár) Zemplén m.

társág, a külső hatások hajszolása, mindenek előtt pedig az utilitarizmus, azután meg egyidejűleg meg is akarunk gazdagodni az emberek. Ugyanígy áll a dolog a művészetnél is: ott is a külső hatások, bizonyos finomság keresését találjuk. Az egyszerű, világos, magasztos és egészen eszmék ilyenkor már nem divatosak, valami tiltóira, egészségteleze van szűkség: a mesterkelt aszendélyeket keresik. Az emberiségnek lassankint eltompl az érséke a helyes mérték és a harmónia iránt, e helyett meghamisított érseikeket, a aszendélyüket, az ugynevezett „differenciáldótt” érseimk keletkeznek, a melyek a valótlagban csak torzításai az igazságnak. Látja kérem, ideg fejlődik a művészet a homa békében. Ha nem volna háború a világon, elpusztulna elrohadni minden művészet. A művészet minden nagy eszméjét, minden legzebb alkotását a háború, a küzdelem teremtetete. Néssan meg egy tragédiát, tekintsen egy szoborműre; ott van Horátius, ott van a belvéderei Apolló, a mely még a vadembereket is ámulatba ejti...

— De a madonnák, a kereszténység? —
— A kereszténység a háború teljes jogosságát hirdeti és mint ismeretes, azt mondja, hogy a kard a miag végéig sem fog visszakerülni hüvelyébe. Magasabb, morális értelemben igen természetesen elítéli a kereszténység a háborút és felebaráti szeretetet követel az emberről. Ka magam örülnék a legjobban annak, ha a kardokból ekevasat kovacsolnának. De nagy kérdés: mikor lesz ez lehetséges? És érdemes volna-e egyáltalában most a kardokból ekevasat kovacsolni? A jelenlegi béke mindir és mindent rosszabb, mint a háború, annyira rosszabb

hogy végül valószággal erkölcselenné lesz a fenntartása. A kedvezmények gazdasága és durvasága lustaságot eredményeznek és a lustaságból rabzoltság születnek. Ahhoz, hogy a rabzoltságot rabzoltságban lehessen tartani, meg kell őket fosztani a szabad akarattól és a felvilágosodás lehetőségétől. Már most bárki legyen ön kedvesem, még ha a legumánusabb ember volna is, a rabzoltságot még ön is csak úgy kezelni, a hogyan rabzolást általában kezelni lehet. Meg kell meg jegyzem, hogy a béke periódusában a gyvaság és a bectelenység mély gyökeret vernek. As ember természeténél fogva erősen hajlik a gyvaság és becteleniség fele: est ő maga is nagyon jól tudja. Talán éppen ezért áhítja annyira a háborút, talán éppen ezért szereti olyan nagyon: a gyógyasert sejt benne. A háború kifejleszté benne a felebaráti szeretetet, a háború barátokká teszi a népeket.

— Barátokká teszi?
— Igen természetesen. A háború megtanítja az embereket egymás kölcsönös becsülésére. A háború felrészíti az emberiséget. Emberszeretet legzebben, sőt károsról a csatamezőn található fel. Háború nélkül elpusztulna a világ, vagy leg alább is valami pikkos pocolyává változnék rotható sebekkel teli közönséges sártömeggé.

Adakozzunk a Vöröskeresztnek!

Segítünk a háborúsulak áthamaradt

Uzsorások lönyke

Késervesen megosztuk már béke idején, hogy az élelmiszertuzsorások szemérmelennel szarrolják a fogyasztó közönséget. De a mit most, a háború alatt, eszelekezzenek, igazán felállnak minden képzeletet,

Hízen jól tudjuk, hogy az élelmiszertuzsorások megfogytak, már azáltal is, hogy aszalmási nehézségek állak be. Az élelmiszert áraknak méltóképpen magasabbakra kellett szökkenniük, tudjuk. Más kérdés, vajjon az áremelkedés: ban áll-e a háború teremtetete viszonyokkal?

Erre nézve érdekes valaszt meríthetünk a budapesti iparosok értékesítéséből, hol a eladók hevesen kikelt a gabonaművek, a és majd mindenik napi fogyasztásra és közörségétől ekk halálán mérvű, véges áremelkedés ellen.

A szakelőadó előterjesztése után vita indult meg, a melynek eredményeként a alapították, hogy az élelmiszerek mai nem indoklják a mai háborús helyzetünk znyoni és kereskedelemforgalmi állapotai, ezeket a rendszeresen emelkedő árabszámokat

háború következtében különben is az anyagi viszonyok között élő, naponkint ékben vásároló polgárság ellen elkövetett visszaélésnek tartják és es ellen sorompóba mélik az egész társadalmat. Elhatározták, hogy es erre hivatott tényezőkkel közösen külön memorandumban forduljanak a képviselőház elégehez az az érdekelte szakminiszteriumot, kiket felkérnek az élelmiszerek maximális árak sürgős megállapítására és a kiderített aszalmizmek szigorú megtorlására.

Ha már békeidőben nem látjuk a zebraikkokat, most már bűnrészesség volna ságukat tovább tűrni. Mig mások jóval gükön tul áldozsák koronáikat, álléereiket a zának és napról-napra sorvasztó gondok tengődnek, nem tudván honnan fog jutni a sőt talán még márs is: addig az élelmiszertuzsorások vigan tovább szipolyozsák az anyagilag megrendülteket és nagyobb hasznót hasznak háborúból, mint huztak a békéből.

Élég volt! A legújabb hadüzenet azidőn ezeknek a piócáknak, melyeket ugy kell kirtatni, hogy hírok se maradjon!

Hirdessen a Kemenesvidéken.

A Kathreiner-féle Kneipp malátakvász, ez az egyedül tökéletes kávépótló, helyes elköszítés mellett ép oly kitűnően ízlik, mint a bakkvász.

Csak 10 tollal és kevés kúrral a valódi Kathreiner mintaszerű ital.

Akt előzetesen titkos kikötésű, az Kneipp Kathreiner-féle Malátakvász készítésére a Budapesti Kereskedelmi és Iparügyi Miniszteriummal, Wien, I. Arany-gate 6.

Tisztelt barátom!

Nemki nem rughatja, mikor érhetik testi szenvedések. **Ű** nem. Ha azt is hissi, hogy erős és egészséges ki tudja nem-e támadják már alattomban a szervezetedet egy gonosz betegség csirái. nébredjen fel és tekintsen figyelmesen le nyének bensejében, akkor láthatja, mennyit vétkenik napról-napra legnemerebb szervei, s óval saját maga ellen viaskodja meg egyszer alaposan egész tested! Azt fogja tapasztalni, hogy az emberek sokkal jobban ápolják külsőjüket. Minden nap mosdanak és fürdenek, néha fülveszeseket is, tehát a külső tisztaságról kellően gondoskodnak; de ha valaki azt kérdezná, hogy mi is tennék az emberek belső szerveik tisztasága érdekében főképpen

tekintetében, akkor nem lehet kielégítő feleletet adni erről ugyesólván egyáltalán nem gondoskodnak. Hi minden dolgok jutnak az emberi szervezetebe és mégsem gondolnak arra, hogy megszüntessék a szennyfolt a főbaktériáit, hogy eltávolítsák a testből mindazt, ami nem odaválós

hogyan meg kell tisztítani a vért!

Podig egészséges vér az az élet alapja, hiszen a vértől ered az emberben minden meleg, munkaképesség és erő. A vér tisztasága tehát egyértelmű az egészség megóvásával. Leginkább vétkenik az egészségre ellen az ahi

a vér tisztítása

érdekében nem tessz semmit. A vér szennyezőségei akár külsők, akár bensők, idénnek elő minden betegséget tamen ered minden kór, tömérék nyomorúság, veszedelem, keserűség és fájdalom.

Az idegesség

számadunk legnagyobb nyomorúsága ezakis a vér hiányos tisztítására és táplálására vezethető vissza.

Minden olyan idegtápszér, mely evés utján a szervezetbe bármikép is hatna az idegekre. Bármilyen szőpen és magyhangon hirdetik is az efféle szereket, az mind csak pusztán amitás és félrevezetés egészen káros és eesal az csak arra jó, hogy a minden szalmaszálba kapaarkodó bapagok az utolsó garaszt is elvegye tőle. Csak egyetlen

idegtápszér

létezik, és ez a vér, még pedig csakis az

egészséges, tiszta vér.

Es látja el az idegrendszert legfontosabb ellátásait, egyedül az adja meg az idegeknek a szükséges táplálékot, az erőt és ellenálló képességet. Amelyre oly nagy szükség van az embernek a létezt való kemény küszölemben. Egészséges vér nélkül nem válik semmire, ha még olyan szép idegtápszereket raknak is eléje.

Mivel tisztítunk tehát a vért?

A tisztítást vagy mutatja az út. A növényvilág nyegy-
széssé kézzel tisztítja a szervezetet és

legkiválóbb vértisztítószer.

Minden idegnek emlékeztet a természet örök törvényeire, ahogy az örekek fennállhatnak és növény kúsznak Embert a természeti törvényeket semkinem tudja és nem há fogja megdöntani.

A lehető legjobb vértisztítószer meg kell ismernie. Ez

Grundmann P. gyógyszerészek

Vértisztító teája

Ezt a teát előírás szerint, az az minden másodnap, harmadik napon egy csészevel kell mindaddig inni, ahét lehet fogja, hogy ember, és pedig egészséges ember. Es a tea megadja testének az erőmet, életedvet, tisztasági, fiatalos rugalmasságot, erőt, ellenálló képességet, amellyel munkát végessen egy koráig és mindig legjobbat kezdje. Irt és marad. Es megvédi az egészséget töltségvesztést, minden felől támadó betegségek elkerülését, megőrzi az idegszövetet és csodálatosan javítja a házművet. A tea a legjobbat szer a nyelvek megronolása, hirtelenség, szél, a nyag és veszedelmek szagcsere savak és alismosszékés és különösen

használati utasítás

ellen, szonkivül vértömlések, gyomor és bélbántalmak ellen. A tea rendszeres teszi a székélést és elősegíti az emésztést. — Mellőzzük e helyen a Köszönetnyilvánításokat sorozatát amár megjelentek érkeznek a közzetés minden köréből az elismerő levelek és halálairak ezen tea nagy szerű hatásától.

Mindenki győződjen meg maga a tea meglepő hatásáról és fejessen ki ezzel halálját, hogy jó lélekkel ajánlja ezt a teát másoknak is.

Csomagja 2, 4, 8 Ker. Próbacsomag 1 K. 3 Nyom. prűna szőpen 4 korana. Egy sikeres kurdhoz 2 db. 6 K-és csomag szükséges, összesen 10 koronáért, bérmentve.

Grundmann P. gyógyszerészek

Berlin, SW. 68. Friedrichstrasse 288

mondás órák 8—7-ig vasárnap is.

Használati utasítás Grundmann vértisztító teájához.

Grundmann Vultur-vertisztító teája mint más mer leg-
meghatározott utasítások elismertek. Alól legyek, szőpen, használati utasítás megjelentek, szőpen, szőpen, szőpen, szőpen és gyógyszerészeknek, tisztasági, szőpen, szőpen.

idegességben, anyagcsere zavarakban

használati utasítás

vagy vértömlésekben szenvednek, oly módon használandó, hogy ezen teával egy evőkanálnyi egy csésze vízzel erős forralással és székétség szerint reggel vagy este langyos